Ч. 29 Четвер 8 (20) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Голоси праси о реформі виборчій.

Загальне враженє, яке викликав проєкт реформи виборчої — каже N. fr. Presse — дасть ся сказати словами, що проєкт той не викликав у нїякої партиї одушевленя, але й у нїякої — з виїмкою Молодочехів — рішучого опору. Настрій супроти проєкту реформи єсть холодно критичний, але не відпорний. Сама N. fr. Presse від себе розбирає деякі принципіяльні недостачі проєкту і зазначує, що специяльно нїмецко-лїберальна партия серед теперішних відносин має мало вигляду на позискане з тих 72 мандатів загальної кляси виборців якогось скріпленя. Мимо того в тім стадиюм, в якім справа реформи виборчої тепер знаходить ся, годі противити ся президентови мінїстрів, коли він остерігає перед тим, щоби подаване добро приносити в жертві тому, що лиш на око здаєсь бути лїпшим, і мимо того лїберальна партия не відсуне ся від обовязку, хоч би то було зі шкодою єї інтересів, щоби раз реформа виборча була доведена до кінця. Нїмецко-лїберальна партия, як раз длятого, що єсть лїберальною і поступовою, мусить станути на услуги поступу і розширеня конституцийних прав. Хоч найлїпшого із всїх законів ще довго не осягне ся, то все-таки лїпшого від сего не будемо мати, скоро Рада державна зрозуміє духа часу і буде дїлати без далеко ідучих сумнївів і скрупулів.

Так говорить орґан сполученої нїмецкої лївицї а з того виходить, що ся партия не буде противити ся проєктови реформи виборчої.

Vaterland, орґан консервативної партиї, уважає такожь проєкт реформи виборчої за такий, котрий серед теперішних обставин має вигляд на то, що може перейти. Прихильність — каже згадана ґазета — з якою принято поясненє президента мінїстрів, можна уважати за знак, що більшість Палати послів приняла предложеню прихильно. Не можна відмовити предложеню того, що в нїм сполучено в одну цїлість богато цїнного, що на труднім поли реформи виборчої витворили давнїйші роботи, і що оно успокоює не одні великої ваги сумніви.

Часопись Arbeiter Ztg., котра стоїть на найрадикальнїйшім становищи принципіяльнім і домагає ся загального, рівного і безпосереднього права голосованя та знесеня заступства інтересів, добачує лиш в маючих установити ся 72 мандатах правдиву репрезентацию народу, а теперішні 353 мандати називає фальшивою. Та социяльно-демократична часопись гнївает ся найбільше за то, що задержано курию більшої посїлости. — Орґани антисемітскої партиї уважають проєкт реформи виборчої за відчіпне, котре має втихомирити жаданя народу; они доказують, що о ухваленю проєкту нема й сумнїву.

N. W. Tagblatt пише, що всї партиї роблять деякі застереженя що-до проєкту, але нїяка не стає проти него відпорно. Бесїда ґр. Баденього зробила добре враженє і єї приняли прихильно, бо она ясно означила становище правительства. Партия лїберальна не ожидає нїякого хісна з проєкту. Однакож в кругах тої партиї думають, що рух антисемітский уступить на дальший плян супротив социяльно-демократичного руху.

Характеристичними суть відзиви ческої праси. Politik, орґан Старочехів, каже, що президент мінїстрів, ґр. Баденї, щіпить зівялу галузку на спорохнавілім дереві, котрого коріне зігнило а вершок усох. — Narod. Listy знов кажуть: Правдива реформа виборча мусїла би насамперед довести до такої репрезентациї державної, котра була би пропорцияльна національним інтересам, а не так як доси 136 славяньских послів для більше як 60 процент населеня, а 177 нїмецких послів для ледви 40 процент. Відтак треба би вирівнати ріжницї межи управненими до вибору в тім напрямі, щоби велика посїлість не мала більшого значіня як міста, а міста як громади сільскі. Одним словом: Загальне, рівне право вибору. Проєкт ґр. Баденього полишає всї ті принципіяльні хиби і вдоволяє ся тим, що долучає пяту курию з 72 мандатами до старої репрезентациї інтересів, так, що дотеперішні чотири куриї на случай потреби можуть переголосувати нову курию. То знову латанина, поміч з конечности, котра нїкого не вдоволить і котра не довго устоїть ся супротив голосів, домагаючих ся загального рівного права вибору.

Fremdenblatt зазначує, що проєкт ґр. Баденього отвирає загальному праву виборчому вступ до житя публичного, але полишає засаду репрезентациї інтересів в дотеперішнім обемі. Провідною гадкою проєкту єсть практичне єго переведенє. Можна припускати, а навіть єсть імовірною річию, що деякі постанови будуть змінені; впрочім і судьба цїлого проєкту не єсть забезпечена. Однак єсть одно певним, що загальне право голосованя увійде до австрийскої конституциї лиш постепенно і то з засте-

---

16)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Аррію́с слухав уважно. Він взяв під розвагу весь свій досьвід, якого набрав ся маючи часто дїло з невільниками і прийшов до такого переконаня: або чувство, виявлене при сїй нагоді було удане, і удаванє було знамените, або коли то була правда, то о невинности молодця не можна було сумнївати ся. Коли-ж він був невинний, то як безвглядно, як на осліп поступили собі власти! Цїла родина мусїла потерпіти, щоби відомстити пригоду, яка стала ся з нїчиєї вини! Та гадка тронула єго глубоко. Люди на корабли звали єго добрим трібуном; многі обставини в оповіданю молодця відкривали ся до тої доброти. Може він і знав прокуратора та й мав причину єго не любити; може він знав старого Гура. Се питанє порушив Юда підчас розмови, але не дістав на то відповіди. Трібун очевидно не знав, що робити, він мав велику власть; на корабли був він самодержцем; враженє, яке зробило на него оповіданє молодця, викликало в нїм лагідність; він вірив. Але то не пильна справа, думав він собі, або може, що треба спішити ся, щоби дістати ся до острова Кітери; годї було увільнити найлїпшого весляря; хотів підождати, може довідає ся чогось близше. На всякий случай хотів він впевнити ся, чи той молодець єсть дїйстно князем Бен Гуром, та пізнати єго натуру. Невільники звичайно не говорили правди.

— Добре! — сказав він. — Іди на своє місце.

Бен Гур поклонив ся і глянув відтак ще раз в очи свому командантови, але не добачив в них нїчого, що давало би єму причину до якоїсь надії. Пустив ся поволи іти, але відтак ще раз обернув ся і сказав:

— Коли-б ти, трібуне, ще раз колись згадав собі на мене, то не забудь, що я просив лиш о звістку про мою матір і сестру!

Пішов. Аррію́с споглядав за ним і не міг єму надивувати ся.

— Яка би то з него була окраса для арени! — думав він собі; який би то з него був бігун! Що за рука до меча або до боротьби! — Зажди ще! — крикнув він в голос.

Бен Гур станув.

— Що би ти зробив, як би вийшов на волю?

— Благородний Аррію́с насьміває ся з мене! — сказав Юда і аж дрожав з роздразненя.

— Сьвідчусь богами, що нї!

— Коли так, то скажу, що я би зробив. Передовсїм сповнив би я свій обовязок. Я би не мав доти спокою і щастя, доки би не привів назад мою матір і сестру до їх батьківщини; то була би моя перша задача. Кождий день, кожду годину присьвятив би я для їх щастя. Я служив би їм, як ще нїколи не служив нїякий невільник. Они богато стратили, але кленусь Богом моїх отців, що я би їм ще більше здобув!

Римлянин не сподївав ся такої відповіди. Через хвильку не знав що робити, а відтак сказав:

— А що би ти зробив, як би они померли, або як би їх не можна було відшукати?

Лице Бен Гура стало блїде, як стїна. Він глянув на море, але коли відтак трохи успокоїв ся, відозвав ся до трібуна:

— До чого би я взяв ся?

— Так!

— Скажу тобі правду, трібуне. Саме в ночи перед тим страшним днем, о котрім я лише що розповів, дістав я був позволенє вступити до войска. То у мене ще й тепер на гадцї; а що на цїлім сьвітї єсть лиш одна воєнна школа, то я вступив би до неї.

— Арена?

— Нї; римский табор.

— Але ти би мусїв насамперед научити ся уживати оружия.

Командант не повинен з своїм підвластним запускати ся широко в розмову. Ледви що Аррію́с висказав послїдні слова, як зміркував свою похибку і зараз став холодний в словах і своїм поступованю.

— Іди тепер — сказав він — а не спускай ся на то, що ми тут з собою говорили. Може я так собі лиш жартував. Або — він споглядав при тім задуманий в инший бік — коли спогадаєш собі о тім з надією на будучність, то вибирай або славу гладіатора або

реженем поруки для консервативних понятий і з пошанованем тих всїх народних інтересів, до котрих оборони єсть Австрия покликана.

Справа признаня кн. Фердинанда.

Признане кн. Фердинанда законним князем в Болгариї не вiдбуло ся так скоро і гладко, як то в першій хвили здавало ся і аж тепер виходять на верх цікаві річи, котрі, хоч не мають вже значіня, показують однакож, які суть відносини межи деякими державами в т. зв. всхідній справі.

Як звістно, престольна бесїда, котрою закрито болгарский парлямент, не згадує нїчо про признанє кн. Фердинанда, лиш говорить о „радістнім залагодженю межинародної кризи, в якій знаходила ся Болгария від многих лїт". Не згадано про признанє кн. Фердинанда, бо того признаня під ту пору ще не було, хоч вість о нїм розійшла ся вже була по цїлій Европі. Сама Порта тому завинила.

Повідомлене, що султан признав кн. Фердинанда, не вислано рівночасно до всїх репрезентантів турецких при заграничних дворах. В Берлинї не дістали були тої вісти аж до 15 с. м. а у Відни мали єї вже 11 с. м. В Римі, вдаєсь, дістали єї того-ж самого дня. Ся ріжниця в часї поясняє ся тим, що Порта перше повідомлене до своїх амбасадорів відкликала, але так пізно, що декотрі з них того другого розпорядженя вже в час не одержали. Першу вість о признаню рознесла аґентия болгарска, але, здаєсь, скорше, як того сподївали ся в Петербурзї. То оголошене викликало очевидно якусь непевність по сторонї российкій і амбасадор российский — так здогадують ся тепер в Берлинї — дорадив Портї, щоби она не дуже спішила ся.

Порта, зараз по скінченю переговорів з болгарским президентом мінїстрів, Стоіловом, хотїла зараз виступити з довершеним фактом, — чи то для того, щоби як-раз тим показати петербурґскому кабінетови, що готова єму до услуг, чи може для того, щоби Болгария і другі держави не подумали собі, що справу признаня кн. Фердинанда не поставлено в Константинополи на порядок дневний з власної волї, лиш під впливом і формальним проводом российским.

Як видко, справа признаня кн. Фердинанда, не наступила так від разу лиш длятого, що міродайні круги в Константинополи не могли від разу рішити ся, але й видко, що на то рішенє впливала також хоч дуже делїкатно і полїтика российска. Не диво длятого, що з того на око не однакового поступованя держав в справі признаня, деякі круги полїтичні стали догадувати ся, що в тридержавнім союзї нема згоди що до сеї справи. Тепер вже річ вияснила ся і кн. Фердинанд може бути вдоволений своїм признанєм. Тепер настав в Болгариї вже зовсїм законний порядок — очевидно доти, доки знов котрась сторона, котрій то буде на руку, не зробить єго незаконним.

Перегляд полїтичний.

Клюб консервативний Палати послів постановив голосувати за переданем проекту реформи виборчої дотичній комисиї. Загальне становище клюбу зазначить завтра при першім читаню проекту ґр. Фалькенгайн. Що-до подрібностий застерігає собі клюб рішене на пізнїйше.

Мінїстер др. Рітнер зложив уряд члена трибуналу державного. — На засїданю Палати послів поставив пос. Кайцль пильне внесене в справі нїби то незаконного установленя мінїстерства зелїзниць. Президент мінїстрів відповів єму, що творене мінїстерств єсть прерогативою корони, а Радї державній прислугує конституцийне право систем ізованя поодиноких позиций в буджеті. Пильність внесеня відкинено.

Межи сенатом француским а кабінетом, взглядно мінїстром справедливости Рікардом прийшло до яркого конфлїкту, котрого наслїдки годі нинї предвидїти, а котрий остаточно може закінчити ся скасованем сенату. Розходило ся о якийсь процес полудневої зелїзницї, в котрім внаслїдок розпорядженя мінїстра справедливости установлено судиями урядників мінїстерства. Сенат висказав мінїстрови Рікардови вотум недовіря, а той відкликав ся до палати послів і та ухвалила єму своє довірє. Сенат назвав тогди мінїстра клеветником і вдруге ухвалив єму вотум недовіря. На тім станула справа, а мінїстерство стало відгрожувати ся скасованєм сенату. Остаточно зложено справу в руки президента Фора.

З Масави наспіла вість, що ґен. Баратієрі вислав відділ войска против армії Менелика, щоби розвідати, де і як она стоїть. Шоанці стрілили кілька разів до Італїянців, але відтак пустились на полудне до Адуи. В Римі відбула ся оногди нарада мінїстра війни з Кріспім і шефом ґенерального штабу. Ухвалено вислати до Африки 10 тисячів плащів від дощу і 8 тисячів неперемакаючих наметів. З того видко, що Італїя лагодить ся в Авфрицї до довшої війни.

Новинки.

Львів дня 19 лютого 1896.

— В справі еміґрациї до Бразилиї. Італїяньске правительство видало розпоряджене, що переступати італїяньску границю може лише такий еміґрант, за котрого еміґраційний аґент, замешкалий в Італїї зобовяже ся поносити всякі кошти, аж до хвилї, коли еміґрант всяде на корабель. Відповідно до того одержали власти краєві в Галичинї порученє, щоби від еміґрантів жадали такого аґентового заручення на письмі і щоби потверджували в паспортах, що еміґрант має письменне заручене від аґента. Еміґранти, що не будуть мати таких посьвідчень, не одержать дозволу на подорож.

службу вояка. До першої може тобі допомогти цїсар; в другій не знайдеш ані помочи, ані признаня; ти не Римлянин. Іди-ж!

Незадовго по тім сидів Бен Гур на своїй лаві коло весла. Коли на серци легко, то й найтяжший обовязок стає легким; так було й Юдї легким єго весло, бо в єго серци зійшла надія, як та зірка. Осторогу трібуна: „Може я так собі лиш жартував", вибив він собі з голови, хоч і як часто приходила она єму на гадку. Він тим лиш тепер дихав, що той могучий чоловік кликав єго до себе і розпитував про єго історию. Виразно і ясно видїв він перед собою надію і то, що она єму обіцювала, та молив ся:

— О Боже, я правдивий син Ізраїля, народу, котрий ти так дуже полюбив. Молю тебе, пошли менї свою поміч!

Глава одинайцята.

Тих сто ґалер зібрало ся в заливі коло Антемони на всході від острова Кітери, де трібун задержав ся один день оглядаючи кораблї. Відтак поплив він до Наксос, найбільшого зпомежи островів Кіклядів [1]), котрий в половинї дороги межи Грециєю а Азиєю виставе з моря як скала. Звідси мав він на оцї всї переплаваючі кораблї і міг кождої хвилї пігнати ся за морскими розбишаками, чи они би показали ся на еґейскім, чи на середземнім мори.

Підчас коли фльота плила в як найкраснїм порядку до скалистого берега острова, показала ся від півночи якась ґалера. Арріюс поплив проти неї. Она везла набір і плила просто з Візантиї. Від єї команданта довідав ся він всїх подрібностий, які єму треба було знати. Розбишаки морскі походили всї з подальших берегів евксиньского моря; навіть Танаїс [2]), при устю ріки, що творила багна Меотіс, мав своїх представителїв. Они приготовились були в як найбільшій тайнї. Зрадили ся аж тогди, коли появили ся в тракійскім заливі і розбили стоячу там фльоту. Звідтам аж до виходу з Гелеспонту [3]) стали ся їх добичею всї кораблї, що були тогди на мори. Цїла та фльота складала ся з шістдесяти добре узброєних і заосмотрених ґалер. Якийсь Грек був командантом, а також і лотсмани, що знали ся добре на всїх всхідних водах, були Греками. Они набрали ся були множества добичи і страх від них пішов був не лиш по мори, але також і міста замикали свої брами та що ночи ставили варту на своїх мурах. Рух торговельний устав був майже зовсїм. — Де-ж були тепер ті розбишаки?

Отже о тім довідав ся тепер Арріюс. — Ворог напавши і ограбивши Гефестию на острові Лемнос, появив ся був по тамтім боцї коло тесальских [4]) островів та щез межи Евбеєю а Геллясом. — Така прийшла вість.

Люди, що ще в своїм житю не бачили фльоти із сто кораблїв збігли ся, щоби подивитись, та прийшли як раз в пору, коли відплив ав перший відділ попереду, а за ним плили другі. Они чули також про морских розбишаків і набрали відваги, бо знали з досьвіду, що коли Рим взяв ся до чогось сильною рукою, то й довів до кінця та ще ті, котрі платили податок, могли за то жити спокійно і безпечно.

Трібун був вельми урадований рухами неприятеля. Свому щастю був він вдвоє вдячний, бо дістав не лиш скоро і певну вість, але також і звабив неприятеля на води, де єго погибель здавалась бути певна. Він знав, якої шкоди може наробити одиноденька ґалера на таким широкім мори як середземне; знав також, як трудно єї вислїдити і зачепити та що як-раз та обставина вийде єму в хосен і збільшить єго славу, коли-б єму удало ся відразу розбити цїлу фльоту морских розбишаків.

Читатель може побачити на картї Грециї та еґейского моря, що остров Евбея тягне ся напроти клясичного побережа як би якесь заборол о від Азиї, та що межи островом а сушею іде канал, сто двайцять миль довгий, але ледви пів четверти милї широкий. В заливі при входї стояла колись фльота Ксеркcеса [5]), а тепер стояли в нїм зухвалі розбишаки. Міста на побережу були богаті, а надія на добичу велика. З того всего прийшов Арріюс до переконаня, що они мусять стояти десь понизше Термопілїв. Користаючи з нагоди, постановив він взяти їх з двох боків, від півночи і від полудня. Коли так, то годі було вже тратити часу. Велїв отже без перестанку веслувати, аж вже пізним сумерком побачив гору Оху [6]), а керманич сказав, що видко вже побереже Евбеї.

На даний знак перестали всї весла робити. Арріюс подїлив ґалери на два відділи по пятьдесять кораблїв в кождім; один повів сам в канал, а другий післав другим боком острова від моря. Відділи тї, що правда, мали менше залоги, як розбишаки, але они мали такі користи,

[1]) Кіклядами або з латиньска Циклядами звуть ся острови в еґейскім мори, на всхід від Грециї, а то длятого, що они розкинені колесом по мори (кікльон" значить „колесо"); противно же звуть ся сусїдні острови положені близше берегів Малої Азиї — Спорадами, значить ся, „островами розкиненими без ладу".

[2]) Танаїс, грецка кольонїя, стояла на тім місци, де нинї місто Азов, при устю ріки Танаїс, що зве ся нинї Доном, впадаючої до азовского моря, званого в старинї морем або також багном Меотіс (задлятого мабуть, що оно мілке; найбільша єго глубина 14 найменша 3 метри).

[3]) Гелеспонтом звали Греки нинїшний пролив дарданельский.

[4]) Тесалїєю звала ся всхідна часть північної Грециї. На північній граници Тесалїї була гора Олімп, на котрій після віруваня Греків жили їх боги. Острови коло Тесалїї звали ся тесальскими. Полудневе всхідна часть Тесалїї звала ся Геллясом і ся назва перейшла з часом на цїлу Грецию.

[5]) Перский король Ксеркcес хотїв завоювати Грецию і прийшов був з войском в силї 800.000 людий і 600 кораблями до Грециї. У вивозї Термопіле, межи горою Ета, а морем коло Евбеї сперли були єго 300 Спартанів під проводом Леон-даса. Опісля Греки єго таки зовсїм побили.

[6]) Гора на полудневім кінци Острова Евбеї.

— **Вчасну весну** в сім році заповідають знані віщуни — бузьки. Іменно появились они вже тепер в швайцарских кантонах Ст. Ґаллен і Цірих. Звичайно прилітають они там аж при кінци лютого або на початку марта.

— **Електричне осьвітлене** завело у себе від кількох днів місто Перемишль, що в послідних часах скоро розвиває ся. Що-до електричного осьвітленя випередило Львів і взагалі есть першим містом в Галичині, котре завело у себе ту новість. Дня 25 с. м. наступить торжественне віддане центральної електричної стациї в заряд міста фірмою Сіменс і Гальске, котра перевела всі технічні роботи. Позичку на осьвітлене дав місту банк гіпотечний. В Галичині приготовляють таке осьвітлене ще міста: Рящів, Станїславів і Тернопіль. Крім того наміряє Станїславів вибудовати у себе електричний трамвай. Столиця Буковини, Чернівці, має вже також — як ми оногди доносили — електричне осьвітлене улиць, площ і театру.

— **Огні.** Минувшого тиждня згорів в Волочисках, зараз за російскою границею, великий бровар. Огонь при страшнім вихрі грозив сусїдним Підволочискам. Угасила его сторожа пожарна з Підволочиск під командою п. Чемарника. — В Тернополи згоріли оногди два доми на передмістю Заруде. Сторожа пожарна що гасила огонь, жалувала ся на велику недостачу води.

— **Пятнистий тиф** появив ся в Тернополи між шкільною молодїжию.

— **Кроваву бійку** викликало оногди в Тернополи о 10-ій годині в ночи кільканайцять вояків піхоти і кінноти, котрі кинули ся на себе з шаблями і баґнетами. В бійці скалїчений один вояк, але не дуже небезпечно. Сторожа войскова зробила лад між борючими ся в той спосіб, що увязнила кільканайцять з них.

— **Нещастна пригода.** В Бориславі в однім закопі копальні земного воску, що належить до Сендера Вільфа, заморочили земні ґази шістьох працюючих там робітників. Один з них Йосиф Томкович з Яворова помер по 2 годинах; инші воздоровіли.

— **Самоубийства.** В Перемишли отруїла ся стрихнїною касиерка в каварни Соболевского, Йосифа Крайс, родом з Нових Веселих на Мораві. Причиною самоубийства було непорозуміне з судженим. Померша мала 26 лїт. — У Відни в лазни „Центральбад“ застрілив ся передвчера ґенеральний секретар Північної зелїзниці інспектор Куневальдер, знаний і поважаний урядник в широких кругах. Его знакомі вже від давна знали, що Куневальдер попав в руки лихварів, котрі використовували его немилосердно, а вкінци навіть хотїли его примусити, щоби він надужив свого урядового становища.

— **Смерть від загару.** В Ролеві, дрогобицкого повіта, померла в наслідок загару селяньска родина зложена з трех осіб. Ратунок показав ся безуспішним.

— **Убийства.** З Тернополя доносять, що в Горошовій двайцятькількалїтний паробок Гринько Левицкий побив так тяжко свого бувшого опікуна Івана Яремія, що той в наслідок побоїв помер. Причиною побитя були непорозуміня що-до рахунків з опіки, а іменно що Яремій допоминав ся у Левицкого звороту заплачених за него податків. Левицкий признав ся в суді до вини, але толкує ся роз'яренем і каже, що не хотїв убити опікуна.— З Коломиї пишуть, що в ночи на 11 с. м. в Карлові убив робітник зелїзничий Григорий Бойчук деревляним колом господаря Миколу Бідака, імовірно в наслідок похибки що-до особи, бо засїв на когось иншого, щоби пімстити ся.

— **Знов опікун еміґрантів.** Знаний Василь С. Черняк з села Чехів в Брідщині опинив ся в Бремі яко аґент фірми „Кареш і Штоцкий“, котра висилає людий до північної Америки. В письмі до „Галичанина“ В. С. Черняк каже, що вибрав ся до Америки, а прибувши до Бреми найшов ся в клопоті, бо не стало ему гроша на дальшу дорогу. Отже лишив ся в Бремі, увійшов в зносини з аґентиєю „Кареш і Штоцкий“ і умовив ся, що від корабельних карт, які тота фірма продасть через его посередництво, буде діставати „малий процент“.... Видко, що полїтиковане спирикрило ся п. Чернякови, коли замінив его на аґентуру еміґрацийну. Коби то тому панови удало ся вивести ще й своїх полїтичних приятелїв з Брідщини за море!

— **Поміч для ближнього.** Читальня в селї Роґізні на Буковині розвиває ся дуже красно і дала вже кілька гарних примірів, як читальники по винні поступати і жити між собою. Недавно доносили ми о тім, що члени читальні помагали спільними силами біднійшим при роботах в поли, а тепер пише черновецка „Буковина“ про таку річ. В Роґізні жиє вдова дуже бідна. Син еї служить, а она не мала навіть де зимувати, бо хата стара завалила ся. В тій біді помогли їй члени читальні Руской Бесїди в Роґізні і дали гарний приклад, як треба спомагати ближнього в нещастю. Урадили ся в читальні, аби покласти бідній вдові хату. На хрестинах у члена читальні Антона Гаврилця списали, що хто має дати. Николай Кривотульский обіцяв 6 дубів і 2 зр., Василь Гаврилець платву, Кость Якимчук 50 кр., Ілїя Меленка два дуби, Ник. Гливка 50 кр., Георг. Українець 50 кр., Семен Король одного дуба, Василь Юрчук і Антін Гаврилець по 50 кр., Гаврило Гаврилець і Дмитро Ґрищук по два дуби та Семен Кирстюк 1 зр. Так зложили ся члени тверезої читальні, аби помочи бідній вдові в біді. Дуже гарний вчинок!

— **Добре пущене.** У Відни в часї забави на пущене в неділю вечером в однім шинку в Пратері прийшло до бійки на шаблї між вояками полку піхоти а поліциєю. В бійці одержало тяжкі рани пятьох вояків і тілько-ж поліциянтів.

— **Замітний ювилей.** В Майнц в Німеччині обходив властитель одної реставрациї 40-лїтний ювилей одного „сталого“ гостя, котрий через весь той час що дня приходив до его реставрациї на „склянку“. При тій нагоді справив реставратор своїм сталим гостям великий пир, на котрім випито богато тоастів і говорено розумні бесїди. Піднесено також питане: кілько сей „сталий“ гість випив за сорок лїт пива в тій реставрациї. Показало ся, що бідоваха Німець сконсумував 84 тисяч „бомб“ пива і велике число фляшок вина, а заплатив лише 35 тисяч марок. Кілько то міг би собі чоловік заощадити на старість гроша, наколи-би відмовив собі такої приємности, як склянки пива по обіді.

— **Померли:** Антін Зарицкий, купець в Бережанах, в 23-ім році житя; — Михайло Конюшецкий, вислуженый поборець уряду податкового, у Львові, в 69-ім р. житя; — Адольф Одольский, пенсионований полковник, в Станїславові.

що вирібнували ту недостачу, а межи тими бодай чи не найбільше значив строгий порядок. Крім того обачний трібун числив на то, що коли-б один відділ був побитий, то другий міг би зачепити ворога і его побороти.

Бен Гур сидів тимчасом на своїм місци коло весла. Що шість годин зміняли его. Спочинок в заливі коло Антемони додав ему трохи сили, так, що ему не трудно приходилось робити веслом. Наставник не мав причини жалувати ся на него.

Загально мало цїнять той спокій, який походить із сьвідомости і знаня якогось призначеня і задачі. Гнати на осліп до якогось місця або якоїсь цїли страшно. Бен Гур стратив вже був то чувство, хоч лиш в части, через навичку; але коли година за годиною, нераз як день так ніч, веслуючи плив по мори, не тратив нїколи тої сьвідомости, що пливе сьвітами не знаючи цїли дороги. Від часу розмови з трібуном одушевляла его нова надїя. Єму здавало ся, мов би кождий шелест на корабли заповідав ему якусь зміну в его положеню; ожидав чогось і сам не знав чого. Нераз брала его якась непоборима охота промовити до наставника, але й приходило ему на гадку, що для наставника було би то щось надзвичайного; тогди він зараз опамятував ся.

Підчас довголїтної служби научив ся він по сьвітлї сонця, що отвором падало на поміст корабля, пізнавати сторону, в котру корабель пливе. — Сей досьвід станув ему також і тогди в пригоді, коли відпливали з Кітери. Вже здавало ся ему, що пливуть в ту сторону, як жидівский край, і его аж як би щось в серце укололо, коли корабель взяв ся нараз на північ. Причини того не міг знати; о тім не сказав нїхто ані ему, ані его товаришам. Єго місце було при веслї; чи они стояли коло берега, чи плили по мори — він був неумолимо прикований до своєї лавки. Одинокий раз за цїлих три роки, від коли его засудили, вільно було ему вийти на поклад тогди, коли трібун казав ему прийти до себе. Він не знав, що зараз за кораблем, котрий він помагав гнати наперед, плила в найкрасшім порядку цїла фльота. Так само не знав він і цїли тої плавби.

Коли послїдне проміне сонця падало на корабель, він все ще видїв плив на північ. Настала ніч. Бен Гур не видїв нїякої зміни. Але з покладу понїс ся запах кадила аж до каюти.

— Трібун перед олтарем — подумав він собі. — Мабуть приступаємо до битви. — Він почав уважати. Перебув вже був не одну битву, але не видїв ще нїякої. Чув, як над ним і коло него лютилась борба, міг навіть цїлий еї хід після слуху розпізнавати. Тим способом довідав ся він, як роблять ся приготовленя до битви і знав, що як у Римлян так і у Греків належало до того приносити богам жертву. Церемонїя при тім була подібна до тої, як при початку дороги, і була для него, як він то казав, знаком. Битва мала для него і его товаришів незвичайний інтерес — не задля небезпечности підчас неї, але задлятого, що на случай поражки можна було сподївати ся якоїсь зміни положеня, а хто знає, може й свободи.

О назначенім часї позасьвічувано лїхтарні і позавішувано коло сходів. Трібун прийшов з покладу до каюти. На его приказ стали морскі вояки убирати на себе свою зброю. Позношено цїлими вязанками списи, ратища і стріли; приготовлено оливу, коші повні бавовни та инший легко запальний материял. Наконець, коли Бен Гур побачив, що трібун пішов на своє місце і почав убирати ся також в зброю та прилагодив собі шолом і щит, був вже певний, що роблять ся всї ті приготовленя. А тепер чекала его найбільша ганьба, яка була сполучена з его службою.

(Дальше буде.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 лютого. Вчера по полудни відбув ся похорон кн. Гогенльоге. В обрядї похоронім взяли участь Є. Вел. Цїсар, Найдост. Архікнязї, нїмецкий канцлер кн. Гогенльоге і богато инших достойників.

Відень 19 лютого. На завтрішнім засїданю Палати послів буде предложений проєкт закона о підвисшеню пенсий вдовам і сиротам по урядниках державних.

Відень 19 лютого. Перебуваючий тут канцлер нїмецкий кн. Гогенльоге має конферувати нинї з ґр. Ґолуховским.

Париж 19 лютого. На радї мінїстрів під проводом президента Фора ухвалено, що мінїстерство має остати ся на своїм становищи і виждати дальших подій.

Ню-Йорк 19 лютого. У фабрицї біля Трой вибухнув огонь; межи робітницями настав такий переполох, що богато з них повискакувало через вікна з пятого поверха і позабивали ся. Около 30 робітниць не можна було доси відшукати.

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

народнеї Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджeня для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у **ЛЬВОВІ**, Пасаж Хавсмана число 8.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІІ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях заліза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Пасаж Хавсмана 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 8

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.